

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

(א) [לעיל ט:ז] (ב) [לעיל ט:ח] (ג) [לעיל ט:ט]
 (ד) [לעיל ט:י] (ה) [לעיל ט:יא] (ו) [לעיל ט:יב]
 (ז) [לעיל ט:יג] (ח) [לעיל ט:יד] (ט) [לעיל ט:טו]
 (י) [לעיל ט:טז] (יא) [לעיל ט:טז]
 (יב) [לעיל ט:יז] (יג) [לעיל ט:יח]
 (יד) [לעיל ט:יט] (טו) [לעיל ט:כ]

ניכפרו אדיוס הכפורים. על כפרת שער הנעשה בחוץ שאין זה ידועה בתחלה ויש זה ידועה בסוף: **הא אמרינן.** לקמן אחת בשנה כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה ושל"ג דהאי בשעיר הפנימי כתיב **הא איתקוש להדדי כדאמר במתני' [ב:] קס"ד כל חד וחד מחזריה גמר.**

ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדראש חדש הא אמרינן אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיוס הכפורים הא אמרינן ^א אחת בשנה ^ב כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף האי בר קרבן הוא אי על שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: **ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו':** ^א אמר ר' חמא בר ר' חנינא טעמא דר' מאיר אמר קרא שעיר ושעיר הוקשו כל השעירים זה לזה ^ב וי"ו מוסף על ענין ראשון קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה גמר ^ג והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד מלמד הא לא קשיא כולה גמרי תינה כל דכתב ביה ושעיר עצרת ויהו"כ דלא כתב ביה ושעיר מגן אלא ^ד אמר ר' יונה אמר קרא אלה תעשו לה' במועדי' ^ה הוקשו כל המועדי' כולן זה לזה: והא ר"ח לאו מועד הוא איברא ר"ח נמי איקרי מועד כדאמר אביי ^ו דאמר אביי תמוז דההיא שתא מלויי מלוייה דכתיב ^ז קרא עלי מועד לשבור בחורי וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהו"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו ולא טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהו"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי הרגלים ברי"ח. וכן שעיר ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא אדרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

שעיר ושעיר. שער הזה מלי למיכתב ככולו ומתיב ושעיר, וי"ו מוסף על ענין ראשון הקוש (ועיל ט:ז). קרא עלי מועד. מתן דשילוח מרגלים מלוי מלוי וכלו איכתיב לדידי כו'. נזכר בפרק במתא דמענית, והוקבע להם כי כיה לזרות, ויום שיבור המדע קרוי מועד (פסחים טו). דאמר קרא אחת בשנה. מרי וימי כתיבי בשנה. אחת בשנה. וכפר חוץ על קרנותי אחת בשנה בזה טעמא הכפורים אחת בשנה יכפר, גרישיה דקרא ספק אחת לוכפר על קרנותי, ודשעין מניה וכפר אחת, שאין כלן אלא כפרה אחת וילמד שאינו מכפר כפרה אחת, ובספיה דקרא ספק יכפר לנשנה, דכתיב אחת בשנה יכפר, לומר שאין אחת מכל קרנות השנה מכפר כפרה זו אלא זה בלדד (ועיל ט:ח).

מוסף רש"י

שעיר ושעיר. שער הזה מלי למיכתב ככולו ומתיב ושעיר, וי"ו מוסף על ענין ראשון הקוש (ועיל ט:ז). קרא עלי מועד. מתן דשילוח מרגלים מלוי מלוי וכלו איכתיב לדידי כו'. נזכר בפרק במתא דמענית, והוקבע להם כי כיה לזרות, ויום שיבור המדע קרוי מועד (פסחים טו). דאמר קרא אחת בשנה. מרי וימי כתיבי בשנה. אחת בשנה. וכפר חוץ על קרנותי אחת בשנה בזה טעמא הכפורים אחת בשנה יכפר, גרישיה דקרא ספק אחת לוכפר על קרנותי, ודשעין מניה וכפר אחת, שאין כלן אלא כפרה אחת וילמד שאינו מכפר כפרה אחת, ובספיה דקרא ספק יכפר לנשנה, דכתיב אחת בשנה יכפר, לומר שאין אחת מכל קרנות השנה מכפר כפרה זו אלא זה בלדד (ועיל ט:ח).

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ראשי הלמד בג"ש דר"ח מניין וחזרו ומלמד לדרגלים בהיקש ופולגתא היא דרב פפא ומר זוטרא בזיחורו מוקמו (נחמס דף ג.) וא"י הוה אמר דפנימי נמי איתקוש בהאי היקשא דמועדו שהוזכר בסדר קרבן מוספין דכתיב מלמד טהאת הכפורים הוה אחי שפיר דהשתא איתקוש רגלים לפנימי דמכפר לטוומתא מקדש וקדשיו אבל קשה לר"ש בן יהודה ולר"מ דאית להו דרגלים מכפרים אטהור שאכל הטמא היכי ילפינן הא בהיקש מר"ח ר"ח גופיה לא ילפינן ביה הך כפרה אלא מג"ש מניין וע"ק אי פנימי נמי איתקוש בהאי היקשא אמאי איזטרין לרבי יהודה טעמא לה' חטא שאין מכיר בו אלא ה' הא איתקש ר"ח ורגלים לפנימי דמכפר לטוומתא מקדש וקדשיו וליכא לאוקמה בזה אלא בזאין זה ואין זה וי"ל כיון דזין לאו עבודה היא אלא מכשיר חוזר ומלמד דהא דלמד זמינו חוזר ומלמד היינו עבדיה דעלמא אבל קשיא לר"מ היכי יליף ברי"ח ורגלים אין זה ויש זה מסויין הא חילון גופיה לא גמרינן אלא משעיר הפנימי שמכפר על דבר שיש זה ידיעה ומיזין ר"ת כספר הישר דכיון דהך היקשא דמועד הוה היקשא גמור לחילון ורגלים מר"ח לענין חטא שאין מכיר בו אלא ה' דכתיב ביה כהניא עבדיה היקשא לכולה מילתא אפילו לדברים דלא גמרי אלא בהיקש ממקום אחר וכן מוכח בסוף פרק אחרון מקומן (ספ דף טז):

ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדראש חדש הא אמרינן אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיוס הכפורים הא אמרינן ^א אחת בשנה ^ב כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף האי בר קרבן הוא אי על שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: **ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו':** ^א אמר ר' חמא בר ר' חנינא טעמא דר' מאיר אמר קרא שעיר ושעיר הוקשו כל השעירים זה לזה ^ב וי"ו מוסף על ענין ראשון קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה גמר ^ג והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד מלמד הא לא קשיא כולה גמרי תינה כל דכתב ביה ושעיר עצרת ויהו"כ דלא כתב ביה ושעיר מגן אלא ^ד אמר ר' יונה אמר קרא אלה תעשו לה' במועדי' ^ה הוקשו כל המועדי' כולן זה לזה: והא ר"ח לאו מועד הוא איברא ר"ח נמי איקרי מועד כדאמר אביי ^ו דאמר אביי תמוז דההיא שתא מלויי מלוייה דכתיב ^ז קרא עלי מועד לשבור בחורי וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהו"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו ולא טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהו"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי הרגלים ברי"ח. וכן שעיר ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא אדרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

רבינו חננאל

ובציין כתיב עון הקדשים ולא עון העדה. ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו מאי טעמא ושעירי וי"ו מוסף וקוש זה לזה. ואקשינן השלישי אינו למד מן השני דהנה השני תלמוד הוא. וא"ר יוחנן דאין למדוק למד מלמד בקדשים. ופרקינן כולה משעיר קמא לפי. ואקשינן והא שעיר יהו"כ ושעיר עצרת דלא כתיב בהן ושעיר. ופירי ר' יונה אלה תעשו לה' במועדי' הקוש כל המועדי' כולם זה לזה. ור"ח נמי אקרי מועד כדאביי אומר (אמר) [כו'] קרא עלי מועד לשבור בחורי. וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהו"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו ולא טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהו"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי הרגלים ברי"ח. וכן שעיר ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא אדרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

אלא דרגלים ניכפרו אדר"ח.

הא דלא פשיטא ליה דרשה לאותה כמו דרשה דעון משום דר"ש בן יהודה דריש עון ולא דריש אותה וכן לריך לפרש בסמון גבי דרשה דאחת דפשיטא ליה טפי דרשה דאחת כשנה דרשה דאחת יכפר: ^א ביהו"כ שיקרבו זה בזה. של ר"ח זה ברגל אחר או של רגל זה ברגל אחר נחא לכולהו שיקרבו ותימה דנעילא היא צפ"ק דחזמים (דף ג.) אי מכפר עולה אעשה ללחמך הפרשה והשתא אי לא מכפר היאך יקרבו הא לא הופרש על טומאת שארעה צין זה לזה וי"ל דלכפר וכשיבא ר"ח תחול עליו הפרשה כששחט הראשון איגלאי מילתא שלא תחול על השני הפרשה עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאזכר דכשני עזרת על דעת כן הופרשו שישחטו זה אחר זה: